

Ale protože se zdálo, že je vše dovoleno, změnil názor a rozhodl se, stále tím samým strojeným způsobem, jakým se předstírá přátelství, vytasit na oplátku: „Brýle a tričko LAPD...to si chceš hrát na velkého šéfa?“ „Ale kdepak,“ zaradoval se Agostini a zdůraznil, „on má NYPD („enááájpidí“)! Je přeci i tak nutný se trošku odlišit!“ Výraz spokojenosti, který se mu objevil ve tváři_naznačoval, že od chvíle, kdy na pláž přišel, nepochybně očekával, až se o tom někdo dostatečně všímavý zmíní, aby mohl použít svou nachystanou odpověď. Posečkal několik sekund, aby zapůsobila, a pak s falešnou starostlivostí pronesl: „A co, jak jdou obchody? Zbývá ti hodně otcových obrazů, nebo se všechny prodaly?“

John si lehce povzdechl. Je šílený, jak vykonávání moci mohlo člověka připravit o sebemenší takt i trpělivost vůči druhému. Mezi své řádky své nadutosti Agostini právě doznal pravé důvody té okliky, kterou musel udělat, když ho šel pozdravit.

(Nicolas Fargues, *Le Roman de l'été*, str. 17)

Vcelku dobře, C-D